

„Vašarski mađioničar“ (Jelena Lengold)

Bulgarian title: *Панаирджийски фокусник (Panairdjiiski fokusnik)*

Author: Елена Ленголд (Jelena Lengold)

Translator: Русанка Ляпова (Rusanka Ljapova)

Published into Bulgarian: November 2010, Sofia, SONM Publishers

ISBN 978-954-8523-11-0

ПАНАИРДЖИЙСКИ ФОКУСНИК

Неясното предчувствие, че ще я изуча този следобед, и слънчевият лъч, който падаше от прозореца точно върху клавиатурата, пълзеше по пръстите му, както и този куп необуздани, страстни думи, които всъщност никога не бе изричал докрай, докато я държеше в обятията си, но бяха някъде тук тези думи и чакаха като тапа на шампанско някой да ги измъкне от него, с трясък и бликнала струя, а после и смущаващите спомени като забързани кадри от филм с милион сценки, които профучаваха и го докосваха по вътрешността на бедрата, леките тръпки, някакво такова усещане и той вече се размърда неспокойно на бюрото си, после стана и се загледа към улицата, в съседната къща от някакъв камион разтоварваха нечии мебели, можеше ясно да усети как гърдите ѝ шават под дланите му, да, после взе двата му пръста, онези два, които допреди малко бе пхнал в нея и ги сложи в устата си, облиза ги, тогава той я целуна на свой ред, дълбоко, дълго, и тази целувка имаше същия мирис като този между бедрата ѝ, каква целувка, за миг си помисли, че го целува за последен път, но тази мисъл често го спхождаше и винаги се оказваше, че греши, слава на Бога, че е било само страх, нормалният човешки страх, че всичко може да свърши, защото всичко си има край, нали така, после се върна на бюрото и продължи писмото, което ѝ пишеше, скъпа моя, печаташе той, написал съм толкова писма в живота си и бих искал това да е последното ми писмо, колкото и дълго да излезе, не искам повече да пиша на жени, уморен съм от това, и наистина, наистина беше изморен от писането на писма, от неразбирането, от техните разочаровани, сърдити лица, които го гледаха с разплаканите си очи, обикновено в полумрака на автомобила, но тогава ясно видя как тя спуска седалката на същия автомобил и се извива назад, разкопчава блузата си, видя себе си как се обръща към нея, маневрира в тясното пространство, наведен на колене над

тялото и отметнатата ѝ глава, никой, никой на света не издава такива гальовни звуци като нея, докато я люби, той ѝ задава кратки, незначителни въпроси, на които тя не е в състояние да отговори, само някакво гърлено мммммм и да, и нещо такова, дори забравя, че има собствени ръце, забравя да го прегръща, твърде силно е концентрирана върху онова, което ѝ прави, неподвижна като хипнотизирана, ще я дърпам за косата, заканва се той, ще я скубя чак докато я заболи, но знае, че няма да го направи и само си фантазира, ще я сграбча за косата и ще я влача гола по пода, та нали разправяше, че ѝ харесва всичко, което правя с нея, тогава трябва и това да ѝ хареса, наистина ще е глупаво да се изпразня сега, казва си той, след като ще я чукам днес следобед, но толкова му се е вдигнал от всичките тези мисли, които напират неканени, че почти го боли, опитва се да мисли за нещо друго, отива в кухнята, включва каната за чай и само след минута се чува как водата вътре започва да бълбука, което отново го връща към звука, който излиза от гърлото ѝ, беше сутрин и тя се събуди първа, винаги се буди първа, впрочем какво ли знам изобщо за това, кога се буди, мисли си той, прекарали сме заедно само няколко нощи, но какви нощи, господи, и винаги тя се събуждаше първа, казва, че не може да спи до него, толкова е влюбена, та събуди се и тогава и се притисна до него, гърбом, поднесе му дупето си точно там, точно там, където вече пулсираше, и хвана ръката му, сложи я на гърдите си, другата се плъзна между бедрата ѝ, как само успява винаги да е толкова влажна, пълна мистерия, и тогава си зашепнаха всички онези думички, той си мисли, че такива неща е гледал по филмите, чел ги е в евтините романи, завиждал е на практика на несъществуващи хора, смятал е, че в реалността това никога и никъде не се случва, и ето, изведнъж се случва тук, в леглото, в което се събужда, тя наистина му шепне тези думи и той също, и не е никак смешно, нито жалко, нито евтино, съзнава, че ги е носил в себе си отдавна, възможно ли е, пита се, да таим всичко това вътре в себе си, това изтъркано вземи ме, вземи ме силно, отдай ми се, дай ми всичко, без задръжки, трябва да се оставиш, сега, сега, сега, възможно ли е във всички нас да живее кичозното животно, което умира, издъхва, свършва точно от такива думи, колко странно, мисли той, никога няма да ми стигнат нейните оргазми, никога няма да ми стигнат стоновете ѝ в мрака, в полумрака, на сутрешното слънце, където и да е, онзи миг, когато започва да потръпва, мигът, когато имам абсолютна власт над нея, когато съзнавам ясно, че държа живота ѝ в ръце, понякога се налага да го проверя, спирам ръката си, откъсвам езика си от нея, овладявам тялото и тогава тя започва да стене, иска още, защото не е свършила докрай и това сега зависи изцяло от мене, възможно ли е всичко да е само игра на надмощие, това даване и взимане, дали

само се преструвам, че ѝ давам, а всъщност получавам чувството за мощ или нещо
такова, каквото и да е, но е абсолютно неустойчиво, прокарам пръст по нея, как
страхотно потрепва от допира ми, понякога намества ръката ми и казва тук, тук, тук, и
тогава аз ѝ давам тук онова, което иска, и после спирам пак само за да проверя отново,
и винаги действа, винаги иска още, колко ли пъти бих могъл така, пита се той, дали
човек може да умъртви някого по този начин, а и защо ли да го прави, има ли по-евтини
паралели от тези, страст и смърт, секс и смърт, толкова изтъркано, но на него наистина
му се струва, че би могъл да я убие така, ако успее безкрайно много пъти да прекъсва
точно когато ѝ е най-нужно, казва ѝ искам да ме молиш, искам да си просиш, и тя,
разбира се, стене: моля те, моля те, дай ми, не прекъсвай, усещането е страхотно,
толкова глупаво важен се чувствам, а тя потръпва под ръката ми, под езика ми,
наистина трепери и наистина ме моли, няма лъжа, в този миг тя мисли точно това и
тогава той ѝ казва искаш ли винаги да бъдеш моя, искам, искам, шепне тя, едва успява
да го изрече, винаги, наистина ли винаги, проверява той, да, да, винаги, само
продължавай, и ето я вече се настанява отгоре му, вкопчва се здраво в раменете му, не
позволява този път да я отстрани от себе си, яха го, притиска го с тяло, навежда се от
време на време и му позволява да улови с устни зърното ѝ, а след това се изтръгва, той
ясно усеща как всичко нейно отвътре го стяга, извива бедра в опит да проникне още по-
дълбоко в нея, там, до мястото, където никой преди него не е достигал, и кои са били
всички тия хапльовци, които са я чукали преди, гарантирам, че хал хабер са нямали от
тая работа, изключено е да е стенела и да им се е увивала така, би било убийствено да
разбере, че винаги е реагирала така, би било ужасно, ако всички ги е молила със същия
глас да ѝ го правят, връхлитат го такива мисли и усеща как се сплъхва в нея, всъщност
това му помага да се изниже отново и да я тласне по гръб, тя го гледа леко учудено,
леко задъхано, очите ѝ блестят като на някой смахнат наркоман, зениците ѝ са огромни,
прехапала е долната си устна с двата предни зъба, сякаш ще се изяде сама и го гледа,
гледа го, без да каже нищо, а той си представя как е гледала по този начин и други,
може би дори същия ден или предишния, може би мъжа си, кой знае, може и него да го
гледа така, човек никога не знае, винаги си въобразяваме, че сме напълно уникални в
нечий живот и всеки път след това се оказва, че е било просто куп самоизмами, той
отпива бавно от чая си и сега вече е почти сигурен, че няма да се изпразни, а може би
дори няма да завърши започнатото писмо, вижда я в мислите си как седи на масата
отсреща, отдавна, още когато едва ли не му се присмиваше и го наричаше
панаирджийски фокусник, мъжът ми е по-добър човек от тебе, заяви му веднъж

напълно сериозно и той видя в очите ѝ, че наистина го мисли, и какво по дяволите означават тези думи, какво значи по-добър човек, с какво се измерва това, дали и на него му се иска да те убие, провирайки език между бедрата ти, дали и на него му се иска, защото на мене наистина ми се ще и все някога ще го направя, защото това правим ние, панаирджийските фокусници, такава е панаирджийското ни умение, дали и той иска да те наебе до смърт или иска просто да го хванеш под ръка и да отидеш с него на поредния семеен обяд, впрочем и аз някога бях такъв, вслушвах се в корема на жена ми, където растеше детето, слагах ухо на корема ѝ и наблюдавах кафявата ивица, която от ден на ден ставаше все по-видима, мислех, че това е истината, действително го вярвах, той отново се качва по стълбите и продължава да пише писмото до нея, която живее в същия град, отдалечена само на няколко километра, уверява я, погледни всяко дърво, край което минаваш, виж всяко листо по него, всичко наоколо ще ти каже, че те обичам, пратих вестта по растенията, по въздуха, по насекомите, по птиците, виж тротоара, ще я чуеш всеки път, щом го докоснеш с токче, ще чуеш все същото, пише ѝ смахнати неща, макар да знае, че ще се видят вероятно преди тя да успее да ги прочете, няма значение, а с най-голямо удоволствие би я стиснал за врата и би натикал в нея всичко, което има, и би я попитал защо мъжът ѝ е по-добър човек, с какво, и защо тогава тя идва при него и го оставя да ѝ прави всичко това, защо пръстите ѝ треперят, когато разкопчава панталоните му, защо му позволява да я накара да коленичи и да я принуди да го поеме в уста, защо иска от него да я дърпа за косата, защо го засмуква толкова силно, след като онзи там е по-добър кучи син, с най-голямо удоволствие би я удушил така, би ѝ го начукал в гърлото и не би я пуснал, докато не потънат заедно под тройното дъно, защото вече на няколко пъти му хрумва, че по-дълбоко не би могъл да проникне, а се оказва, че може още по-навътре и още по-дълбоко, чувства как му се вдига отново и го потърква леко през панталоните, дали само малко да не го извадя, мисли си той, няма да се изпразня докрай, само малко да се отпусна във фотьойла, докато чакам да дойде време, и прокарва длан по топките си, усеща как всички косъмчета по тях се изправят, усеща всяка своя настръхнала пора, тя винаги е казвала, че обича топките му, защото са тежки и я шляпат готино по задника, докато я чука, той отмерва с шепи тежестта им и се опитва да си представи какво е да си жена, какво е, когато влиза в тебе, какво е да разкрачиш крака и да позволиш нещо да проникне в теб и почти успява, почти усеща цепнатината между бедрата си, почти има чувството, че той е тя и че тя е някакво многополово същество, което го яхва и го раздира, няма да издържа да не се изпразня, разбира той, какво пък толкова, колко приятно е усещането

за това движение нагоре-надолу, нагоре-надолу, почти като да го прави в устата ѝ, той близва пръста на другата си ръка и с него докосва главичката на члена си, представяйки си, че е езикът ѝ, който го докосва там вътре, в устата ѝ, но нейният език никога не престава да е гладък и влажен, а моят пръст вече е сух, той отново близва пръста си и го връща обратно върху члена си, а с другата ръка не спира ритъма, колко страхотно щеше да е, ако беше тук сега, сега, в този момент, ако просто се появеше като в треторазреден порнофилм и се окажеше, че е без гащи и ме възседнеше без много приказки, без каквито и да е приказки всъщност, как добре щях да я шляпам сега с тези мои топки, които обича, с топките си на панаирджийски фокусник, тя седеше там важна, изпълнена с безсмислените си приказки за самоконтрол, за това, как влюбването е въпрос на воля и лично решение, и на него му идеше тогава просто да стане и да си тръгне, да зареже всичко, но после му дойде нещо друго наум, като на инат, ще стенеш, ще пшккаш, помисли си, ще молиш за още, и наистина го молеше, той прекъсва за миг, защото усеща, че още няколко движения и ще избликне от него, а не иска това да се случи, пази го за нея, обещал ѝ е да пази всичко за нея, и тогава си помисли какво означава всъщност, когато кажем обичам те, какво се съдържа всъщност в това, какво в крайна сметка се съдържа в неговото обичам те, каква част от него се отнася към гнева и отмъщението, каква част се пада на властта, която тя му признава с всяка своя въздишка, каква част се пада на състезанието с онзи, за когото тя твърди, че е по-добър човек, какво в това обичам те остава реално обичам те или всичко това заедно прави любовта, кой би могъл да разграничи, кой впрочем е измислил тази басня, че любовта е нещо абсолютно чисто, нещо недосегаемо, в което не може да е втъкан дори едничък богохулен порив, а аз ѝ казах, че притежанието е нещо ужасно и аз никога няма да стана такъв, с това е свършено, заяви ѝ тогава, приключих с това в моите любви в младостта, човек обича другояче на петдесет, каза, някога бях луд и непрестанно се страхувах, че ще изгубя онази, която обичам, но с тебе съм толкова спокоен, с тебе не се боя, с тебе някак си съм сигурен, че си тук и че винаги ще се връщаш при мене, даже да си тръгнеш, дори и онзи път, когато цял следобед не си вдигаше телефона, дори и тогава не ме обхвана страшна паника, забележи, бях притеснен да не ти се е случило нещо, но не се боях за нас двамата, надявам се разбираш разликата, и това бе най-голямата от всички лъжи, които бе изрекъл пред нея, всъщност човек се страхува и всеки нов страх е по-силен от предишните му страхове, никога не можем да обръгнем на страх и на болка, получава се само моментно притъпяване, привидна анестезия на сетивата, някаква заблуда, която понякога успява, и той наистина си вярва, докато го

говори, но сега, тук, докато е сам и държи в ръка своята ерекция, той знае, че е излъгал, естествено, че този страх е жив, същият страх, който изпитва още от двайсетата си година, същият страх, който почувства лятото, когато онова момиче замина откъд океана, а на мене не ми оставаше нищо друго, освен да бродя из града, по-отчаян от изгубен бедуин, и да си фантазирам различни отмъщения, да планирам дали първо да убия себе си или нея и как точно ще го направя, наистина всеки следващ страх е по-силен от предходните, точно както и всяка следваща страст е по-силна, това вероятно е защото се учим, някой може да каже, че то е, защото нищо не сме научили, но той смята, че е точно обратното, така е, защото се научаваме, защото сега прекрасно знаем колко дълго трае болката, знаем, че ще я търсим по улиците и че всички жени ще ни напомнят за нея, знаем, че ще ни се причува нейният глас под прозореца и ще ни се струва, че точно нейната кола изчезва на светофара и че ще отваряме писмата, чакайки и чакайки, и всеки път, щом звънне телефонът, ще се надяваме, че може би все пак, и така това ще продължи с години, кой не би се изплашил от подобно проклятие, но аз й казах, че не се страхувам и толкова й вярвам, че е направо нереално, всички други жени ми носеха безпокойство, каза й, но ти внасяш в мене спокойствие, и наистина му се искаше да вярва в това, което твърдеше, защото му стигаше толкова безпокойство и страх, хубаво, помисли си, сега вече мога да го прибера в панталоните, успях да не свърша, а бях толкова близо, чаят ми съвсем изстина, колко ли е часът, три и петнадесет, още около половин час и мога да тръгна, ако вървя достатъчно бавно, ще бъда там точно в четири и половина, а знаеше, че не му трябва повече от петнадесет минути, за да стигне, въпреки това обичаше да излезе по-рано, защото в мига, в който вече се беше запътил натам, по някакъв начин вече беше с нея, най-ужасно бе чакането преди тръгване, винаги имаше опасност да се случи нещо, някой да промени плана, да изскочи непредвидена пречка, но след като веднъж беше излязъл, изглеждаше така, сякаш такава опасност вече не съществува, тръгването бе част от самата среща, и така той се запътваше натам, при нея, и размишляваше дали дадени хора са родени да бъдат вечни прелюбодейци, или е възможно някой просто да се забърка, но как можеш да се заблудиш, когато има предупредителни знаци, огромни като вратата на Дисниленд, нещо толкова би отбелязала жена му, как изобщо можеш да свърнеш натам и да продължиш да си вярваш, че пазиш ненакърнена мечтата си за моногамия, за вечна любов, за някого, когото ще желаш винаги до себе си, в леглото, както в първия ден, е тогава, тогава, тъкмо тогава, като се забъркаш, както и да си го сторил, започват да се случват разни неща, които ти пречат, и ти не знаеш как да продължиш с това, случва се,

да речем, да гледате ваши общи снимки от щастливите времена, твоя тридесети рожден ден, всички наоколо се усмихват и подкрепят тази представа, без да знаят, че нещо още тогава ти е тежало като топуз на крака, гледаш снимка от детството на жена ти, там тя е момиченце с изтъркани панталонки и с жилетка с огромни копчета, и това дете по-късно в един момент ти е поверило живота си или ти си му поверил своя, както и да е, тук са снимките, на които вие двамата надувате дюшек на плажа, коремът ти е постегнат, виждаш го едва сега, а си крил тази снимка с години, убеден, че не изглеждаш добре на нея, но ето, с времето нещата стават относителни, после тук е снимката, на която бутааш бебешка количка, а навсякъде наоколо е покрито със сняг, впрочем бебето не се вижда под всичките одеяла и шапчици, и завивки, вижда се само как здраво стискаш дръжката на количката като човек, който е хванал кормилото на съдбата си и вярва, че знае къде трябва да отиде с малкото същество пред себе си, той размишлява над всичко това, докато крачи бавно, мъчейки се да не стигне прекалено рано, защото знае, че тя няма да дойде по-рано, няма и да закъснее, но няма да пристигне нито миг по-рано, колко ли минути от живота си съм загубил, чакайки жени по ъглите, в парковете, на пейките, пред кинозалите, на автобусните спирки, с билети в ръка, в джоба, с шибаните цветя, които вехнеха, докато чаках, на слънце, в дъжд, в сняг, на вятър, колко ли месеца от живота е това, пита се той, ако се съберат всички, но ако поразсъждаваме в тази посока, тогава бих могъл да пресметна и колко минути от живота си съм чакал пред асансьорите, а за това при всички случаи не са виновни жените, впрочем аз обичам да чакам жени, които идват, и тази мисъл някак си го развесели, наистина обичам да ги чакам, особено онези, за които знам, че ще дойдат, както ще дойде тази, и когато се появи, ще е с онзи свой израз на лицето, който не иска нищо да скрие, тя отдавна вече не крие нищо, отдавна се е предала, панаирджийски фокусник, как ли пък не, ще я оставя да чака докосването ми, планира той, ще я пусна да отмята коса, да пъчи гърди, да се усмихва, да прави онези свои неволни движения, които ме викат и търсят, защото колкото по-дълго чака, толкова повече ще го желае и толкова по-жарко ще му се отдаде по-късно, а тя му се отдава тъй пламенно и всичко е заради това, нали, всичко е само заради този миг, целият живот е сведен до едно нещо, до мига на нечие отдаване, всичко друго е увертюра към това, всичко друго е само мизансцен, кадриране, очертаване на рамката за тази единствена сцена, ето ме тук петнадесет минути по-рано, той е отчасти ядосан на себе си, но не много, погледът му все бяга към онзи ъгъл, иззад който ще се появи колата ѝ, но не сега, още не поне петнадесет минути, но въпреки това непрекъснато гледа натам и не успява задълго да

се съсредоточи върху околните неща, дръвчето, което междувременно е разцъфнало, докато те са се любили по скришни места, още десет минути, той нахлузва своя леко неприязнен израз на лицето, който ще успее да задържи чак до първата целувка, чак докато не почувства онзи мирис, който някак му напомня мириса на ябълка, чак докато не чуе първата въздишка и тогава отново ще го залее собствената му власт над нея, а тази власт парадоксално го кара да бъде великодушен, той я нарича своя робиня, докато я целува, и повтаря, че тя е единствената робиня, която може да командва и да избира каквото си поиска, но това не я прави по-малко робиня, защото нейната власт не съществува сама по себе си, тя съществува, защото той ѝ я е дарил, разправя ѝ такива смахнати неща и тя го гледа напълно сериозно и казва: винаги съм го желала, винаги съм си мечтала да съм нечия робиня, но никой не умееше, никой не знаеше как да го направи, никой не го извлече от мене, той вдига високо ръцете ѝ и ги притиска до стената, и я държи така няколко минути, като че ли я приковава, тя дори не се опитва да се отмести, спокойна, кротка, сякаш наистина е само негова, сякаш не се среща ежедневно с други хора, сякаш цял живот само е седяла зад някакъв прозорец, затворена и го е чакала да дойде, ти си прекрасен архетип, мисли си той, докато извива ръцете ѝ зад гърба, а не иска да го изрече на глас, защото подобна дума не върви със секс, но него по някакъв странен начин го възбужда, ти си архетип на всичко, което трябва да бъде жената, и това е така, защото аз умея да го предизвикам, не си била такава никога преди, не и с другите, признай, че не си, крещи в мислите си и извива ръката ѝ още по-силно назад, но тя не чува мислите му, само усеща, че той я завлича все по-надолу и по-надолу, и тогава тя се отпуска на колене пред него, още веднъж, както всеки път, и прегръща краката му, смъква панталоните му, завърта го, ближе вътрешната част на коленете му, прави всичко, за да го предразположи, да смири гнева му, чиято причина даже не се опитва да открие, винаги има някаква причина неговият архетип да се ядоса на нейния архетип, усеща го инстинктивно и преминава с топлия си език по бедрата му, укротявайки бушувашите чувства, неговия гняв, страх, болка, цялото изгубено време, всъщност колко ли е часът, още три минути, ей сега ще дойде, той вперва поглед натам, един автомобил, втори, трети, не, не, не, не, не е и този, не е и следващият, къде е, по дяволите, отново усеща размърдване в панталоните си, ще я чукам, скоро ще я чукам, не е и този, просто ще се появи внезапно, ще разпознае малкия червен покрив, който свива рязко, и ще знае, че и тя вече го вижда, защото той винаги я чака тук, на това място, дали и тя си мисли същото, докато пътува насам, пита се той, дали и тя сега потръпва отвътре, сигурен е, че ще я попита скоро и тя ще му

посочи точно на кой ъгъл е започнало да капе от нея, не, тук няма лъжа, както няма лъжа, когато го моли да не спира, тя ще паркира до него, ще го погледне през прозореца, за някого отстрани този поглед няма да значи нищо, но той го разчита ясно, тя ще отвори вратата, ще подаде първо единия крак, после другия, погледът му всякога се плъзва по хълбоците, по които толкова пъти е прокаравал език и устни, после отново ще стигне до лицето, до очите ѝ, които винаги очакват да я погледне, и той ще я фиксира, докато излиза и заключва, без да каже нищо, просто чакайки него, панаирджийския фокусник, да я поведе нанякъде, затова той се вира сега натам почти без да мигне, очаквайки я като плячка, с която ще се засити, стаявайки чакането в себе си, капка по капка, болка до болка, отброявайки, пулсирайки, усещайки следобедното слънце върху темето си, превръщайки се в стрела с отровен, смъртоносен връх, която всеки миг ще излети, повтаряйки си по-спокойно, по-спокойно, изпъвайки лъка безшумно в себе си, той затаява дъх и гледа в същата посока, към онзи ъгъл, иззад който всеки миг ще се появи онова, което все някога трябва да дойде.